Νεοταξική πνευματική άλωση: Αυτοεκτίμηση ή αλληλοεκτίμηση (Κωνσταντίνος Σαμοΐλης, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 9 Δεκεμβρίου, 2009

...
Στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια έχουμε μια σημαντική επίθεση αλλότριων πολιτιστικών παραδειγμάτων, πνευματικών θεωριών και αντίστοιχων πρακτικών. Ξαφνικά γέμισε ο τόπος και σιγά σιγά και τα κεφάλια των νεοελλήνων με κάθε λογής εναλλακτικές θεωρίες. Ο όρος εναλλακτικές είναι το δόλωμα. Γοητεύει και υπόσχεται. Έτσι κατακλυζόμαστε από νέες θεραπείες: ομοιοπαθητική, βελονισμός, ρεφλεξολογία, σιάτσου, οργονομία, γιόγκα, διαλογισμός, βιοενεργειακό μασάζ, σαηεντολογία, μαγνητοθεραπεία και πολλά άλλα...

Η αποδοχή ή μη διαχωρίζει αμέσως τους Έλληνες και σταδιακά υπονομεύει την κοινωνική συνοχή τους. Οι πάτρωνές τους διατείνονται για την επιστημονικότητα και την αθωότητα όλων αυτών. Είναι όμως πράγματι έτσι; Μπορεί ένας νεοέλληνας, με το βάρος της Παράδοσης που φέρει στους ώμους του και με την πνευματική συγκρότηση που έχει αποκτήσει υπό συγκεκριμένες, βιωμένες συνθήκες, να ενστερνιστεί τις αλλότριες εισαγόμενες κοσμοθεωρίες και πρακτικές, χωρίς τον κίνδυνο της συγχύσεως και του διχασμού της προσωπικότητάς του;
Ας δούμε για παράδειγμα τη νέα μόδα που λέγεται άσκηση και γυμναστική μέσω της γιόγκα. Αν πληκτρολογήσουμε στο διαδίκτυο στα ελληνικά τη λέξη γιόγκα, σε μια μηχανή αναζήτησης, θα μας δώσει 14.100.000 αποτελέσματα. Αν είναι δυνατόν. Τί συμβαίνει πραγματικά; Τόσοι πολλοί Έλληνες ασχολούνται με τη γιόγκα ή βρισκόμαστε ενώπιον μιας ακόμα μορφής εικονικής προπαγάνδας; Αν δε λάβουμε υπ' όψιν μας και την προσπάθεια σχολικού συμβούλου συγκεκριμένης εκπαιδευτικής περιφέρειας της Αττικής για την διεξαγωγή σεμιναρίων γιόγκα σε δασκάλους και καθηγητές θα καταλήξουμε στο ότι μάλλον κάτι σοβαρό συμβαίνει.
Οι υποστηρικτές ισχυρίζονται ότι έχουμε να κάνουμε με γυμναστικές ασκήσεις χαλάρωσης του νευρικού συστήματος, απαλλαγής απ' το άγχος, απόλαυσης ευεξίας εσωτερικής και πέρα τούτων ουδέν. Δεν υπάρχει καμιά σύνδεση της γιόγκα με κάποια συγκεκριμένη θρησκεία, ούτε και σχετίζεται με κάποια κοσμοθεωρία που μπορεί να είναι ασύμβατη με τη δική τους πνευματική συγκρότηση.

Είναι όμως έτσι;

Αν ρίξουμε μια ματιά στη γνωστή Βικιπαίδεια θα πάρουμε ένα σαφή και

κατατοπιστικό ορισμό, τον κάτωθι: «Με το όνομα Γιόγκα νοείται ένα από τα 6 συστήματα της **ινδικής φιλοσοφίας**. Πρεσβεύει την **ένωση της ψυχής με τον Θεό**, μέσω συγκεκριμένων και επιστημονικών μεθόδων, κύρια του διαλογισμού. Η σανσκριτική λέξη γιόγκα έχει διάφορες ερμηνείες και προέρχονται από την σανσκριτική ρίζα yuj που σημαίνει ελέγχω, δεσμεύω, ενώνω. Έτσι λοιπόν γιόγκα (joga) σημαίνει συνένωση, συνύπαρξη, ένωση.»
Άρα λοιπόν έχουμε ένα σύστημα ινδικής φιλοσοφίας που πρεσβεύει την ένωση της ψυχής με τον Θεό. Αλήθεια, η δική μας πίστη και σχεδόν όλες οι θρησκείες, δεν επιδιώκουν κάτι ανάλογο; Πώς λοιπόν η γιόγκα είναι απλώς και μόνο γυμναστική και χαλάρωση;
Από την ιστοσελίδα της ακαδημίας γιόγκα «Λωτός» μαθαίνουμε τα εξής διαφωτιστικά: «Η γιόγκα είναι μια διαχρονική, αρχαία (3.000 π.Χ.) μέθοδος ευζωίας, παγκόσμια διαδεδομένη. Προγενέστερη όλων των γνωστών θρησκειών και φιλοσοφικών συστημάτων. Διατηρήθηκε στην Ινδία και από εκεί πρόσφατα διαδόθηκε και στη Δύση. Είναι ταυτόχρονα κοσμοθεωρία και μέθοδος, για ένα αρμονικό τρόπο ύπαρξης στον κόσμο, που ενώνει τον**άνθρωπο με τη Δημιουργική Αρχή**. Βοηθά τους ασκητές της να έχουν αρμονία, υγεία, ευεξία, ηρεμία,**άφθονη ενέργεια και αυξημένη συνείδηση**... Η σωματική άσκηση της Γιόγκα δεν είναι μόνο για γυμναστική, αλλά και ένα μέσο πνευματικής εξέλιξης. Η Γιόγκα είναι επιστήμη αυτομεταμόρφωσης.»

Αρα λοιπόν οι άνθρωποι που ασκούνται δεν κρύβουν την αλήθεια, όπως προσπαθούν οι μεσάζοντες. Η γιόγκα είναι κοσμοθεωρία και μέθοδος που ενώνει τον άνθρωπο με τη Δημιουργική Αρχή, ποιά τάχα να είναι αυτή; Παρέχει άφθονη ενέργεια και αυξημένη συνείδηση. Δεν είναι τυχαίο ότι όλες οι ανατολικές φιλοσοφίες έχουν εμμονή με την συμπαντική ενέργεια που ρέει άφθονη προς κάθε κατεύθυνση. Εξίσου και η ομοιοπαθητική επιμένει στην ενεργειακή δυναμοποίηση των φαρμάκων της.
Αυξημένη συνείδηση, διεύρυνση και άνοιγμα της συνείδησης και της σκέψης προς τα ενεργοβόρα πεδία υπόσχονται όλες οι ανατολικές θρησκείες και οι σύγχρονοι γκουρούδες-μεσσίες της Νέας Εποχής.

Επίσης από το ελληνικό site για τη γιόγκα μαθαίνουμε ότι:

«Το άγχος με τις επιπλοκές που δημιουργεί, κλονίζει την πίστη που έχουμε για τον εαυτό μας, την αυτοεκτίμησή μας που γίνεται αυτοκριτική ή και αυτοκαταδίκη. Με τη γιόγκα αυξάνουμε την αυτοπεποίθηση και αυτοεκτίμηση.

- Γιατί η γιόγκα δεν είναι απλώς μια «εναλλακτική γυμναστική», είναι ένα πλήρες σύστημα αυτογνωσίας.

- Η γιόγκα μας συνδέει με το ενεργειακό μας σώμα, δηλαδή με τις πραγματικές δυνατότητές μας.

- Με τη γιόγκα φωτίζουμε και καθαρίζουμε το ασυνείδητο.

- Με τη γιόγκα εμφανίζονται υπερβατικές εμπειρίες.»

Αυτομεταμόρφωση, αυτοεκτίμηση, αυτοπεποίθηση, αυτοπαροδοχή είναι μερικοί από τους κύριους όρους που διαφωτίζουν πλήρως την συγκεκριμένη φιλοσοφία ανατολικού τύπου. Είναι η αρχέγονη προσπάθεια του ανθρώπου για αυτοθέωση, για την οικοδόμηση του τέλειου εαυτούλη του και τη δημιουργία μιας «κοινωνίας εαυτούληδων».

Στις ανατολικές φιλοσοφίες δεν υπάρχει ο Αλλος παρά μόνο ο εαυτός μου. Οι αξίες της αυθυπέρβασης, θυσίας, προσφοράς, διακονίας του Αλλου, στις οποίες στηρίχτηκε ο πολιτισμός μας και η ορθόδοξη πνευματικότητά μας, τείνουν να αντικατασταθούν από τις αξίες της αυτοπραγμάτωσης. Το «είδες τον αδερφό σου, είδες Κύριον το Θεό σου», του δικού μας τρόπου, εδώ δεν υπάρχει. Αναπληρώνεται από την πίστη στον εαυτό μας, από την αυτοπεποίθηση και αυτοεκτίμηση. Το «είμαστε στο Εμείς» του Μακρυγιάννη, γίνεται «είμαι στο εγώ».

Η καλή σχέση με τον εαυτό μας δεν απορρίπτεται από τη δική μας παράδοση, όμως αυτή η σχέση διαμεσολαβείται πάντοτε από τη σχέση μας με τον Αλλο. Στον εαυτό μου δεν θα πάω μόνος μου, αλλά με τη βοήθεια του Αλλου ανθρώπου, ο οποίος δεν είναι ξένος, ούτε «η κόλασή μου» αλλά ο αδερφός μου. Έτσι οικοδομούνται οι διαπροσωπικές μας σχέσεις, η ασφαλέστερη δικλίδα αποφυγής της μαζοποίησης. Διότι ο άνθρωπος είναι πρόσωπο και μόνο πρόσωπο με πρόσωπο κτίζει τις σχέσεις του τις κοινωνικές, συγκροτεί τους κοινωνικούς θεσμούς και αντιμετωπίζει τις απειλές αναίρεσης της ιδιοπροσωπίας του. Δεν είναι τυχαίο ότι στην πνευματική μας παράδοση δεν υπάρχει ατομική σωτηρία, αλλά η σωτηρία είναι εκκλησιαστικό γεγονός, δηλαδή γεγονός σχέσεως και συνυπάρξεως.

Πώς λοιπόν μπορούμε να καταφεύγουμε σε τέτοιου είδους τεχνικές, νεφελώδεις και σκοτεινές που οδηγούν το είναι μας σε ένα απρόσωπο ενεργειακό σύμπαν, απομακρύνοντάς μας από την πραγματικότητα και τα προβλήματά της; Πώς θα αγωνιστούμε για να αλλάξουμε και να μεταμορφώσουμε την ζωή μας όταν επαναπαυόμαστε αυτάρεσκα στην αυτοπεποίθησή μας και την αυτοπαραδοχή μας; Με οδηγό μόνο τον εαυτό μας πού θα οδηγηθούμε; Δεν μας φτάνει η προειδοποίηση του Μεγάλου Βασιλείου ότι «άνθρωπος αυτοσύμβουλος, καθεαυτού πολέμιος», ούτε η του Αγίου Ανδρέου Κρήτης: «αυτοείδωλον εγενόμην και άρτι κείμαι νεκρός»; Και εάν εν πάση περιπτώσει ο λόγος και η πείρα των αγίων μας θεωρείται παρωχημένος από τους έχοντες αυξημένη συνείδηση, δεν τους υποψιάζει ο συλλογικός εαυτός τους, δηλαδή ο ίδιος ο λαός στον οποίο ανήκουν, ο οποίος βροντοφωνάζει «ο πνιγμένος από τα μαλλιά του πιάνεται»;

(Πηγή: «Ρεσάλτο» Νοε. 2009)